

HAFIZ ZEKÂİ (SARSILMAZ) İLE İLGİLİ HATIRALAR

Merhum Konya'nın renkli simalarından birisi idi. Köklü bir aileye mensuptu. Nüktedan, şakacı ve hoşsohbet bir yapıya sahipti. Son derece misafirperver bir insandı. Bir Konyalı gördü mü mutlaka evine yemeğe veya kahvaltıya götürürdü. Herkesle dosttu. Güzel bir sese malikti. Osmanlıca yazısı da çok güzeldi. Misafirlğe gittiği her evin bir yerine hatıra olsun diye o güzel yazısı ile bir beyit veya güzel bir söz yazar, altına imzasını atarmış. Uzun yıllar Aziziye Camii'nde müezzinlik yaptı. Sonra Kıbrıs'a ve Hicaz'a gitti.

Şakacılığına bir örnek vermek isterim. Ankara'ya giden birkaç Konyalı dostu bir gün Hacı Bayram'da Zekai Efendi'nin arkasında sabah namazını kılmışlar, namazdan sonra cemaat dağılmış, merhum dostları ile yalnız kalmış. Hal-hatır faslından sonra hep birlikte kalkmışlar. Bu sırada camiden bir kedi miyavlaması gelmiş. Zekai Efendi, misafirlerine, "Camide kedi var, şunu birlikte çıkaralım" demiş. Merhum önde, Konyalı dostları arkasında, camide bir süre kedi aramışlar. Arada bir

kedi miyavlaması geldikçe de "Kedi burada" der, kediyi yakalayacak gibi yaparmış. Aslında camide kedi falan yokmuş, Miyavlamayı kendisi yaparmış. Misafirler bir hayli kedi aradıktan sonra meseleyi anlamışlar ve hep birlikte gülüşmüşler. Onun, bundan çok iyi taklit de yaptığı anlaşılıyor.

Zekai Efendi ile merhum Mahmut Sural (1914 - 1987), aynı dönemlerde Ankara'da bulundular. O da çok hatırasını anlatırdı. Maalesef bu hatıralar da toplanamadı. Mahmut Sural Bey, Konya'da iken birlikte çite ezan okuduklarını anlatırdı.

Zekai Efendi bundan sonra misafirlerini evine kahvaltıya götürmüştü. Merhumun buna benzer pek çok menkıbesi anlatılır. Bu menkıbeler toplanıp kitap haline getirilmeli. Günümüzde böyle insan yetişmiyor artık.

Zekai Efendi, kayınpederim (Ahmet Hamdi Güragaç) ile yakın dostmuş. Kayınpederin sağdıçı imiş, kayınpedere gelen Sebilürreşat dergilerinin üzerinde, "Aziziye Camii müezzini Zekai Efendi eliyle Ahmet Hamdi Efendi" diye yazardı.

M. Ali UZ

Hafız İsmail Zekai Sarsılmaz *
(1897 - 1977)

Bundan da onların sık sık görüş-tükleri anlaşılıyor. Zekai Efendi Konya'dan ayrıldıktan sonra da, zaman zaman mektuplaşmaları devam etmiş.

Merhum bazen yakın dostlarına mektuplarını şiir şeklinde yazarmış. Onun kayınpedere gönderdiği bir mektubun bazı bölümleri şöyle imiş:

“.....
şekerim

*Yumurtalı pastırmayı bulursam
üzerine karabiber ekerim*

*Ağan Mustafa Efendi değiştirdi
mi bilmem huyunu*

*Yüzüne on beş kere döküyor mu
abdest suyunu*

*Biraderin İsmail Efendi'yi buraya
çekmek için lâzım bir urgan*

*Lâkin kalkamıyor altından ağır
geliyor yorgan*

*Unutmuş değilim selamı bacana-
ğın Hacı Veli'ye*

*Beni unutmuş diye darılmasın be-
nim gibi deliye “*

Bir akşam Kayınpeder, çoluk çocuk ağabeyi İsmail (Nuzumlaer) Efendilere oturmaya gitmişler. Ka-

yınpeder merhum, bu mektubu cebinden çıkarıp orada okumuş.

Aslında eski harflerle yazılan bu mektup çok uzunmuş, mektubun başı ve sonu varmış, aradan elli yıldan fazla bir zaman geçmiş, eşimin onun mektubundan bir okumada aklında kalanlar bu kadar.

Kayınpederin ağabeyi Mustafa (Oruç) Hoca, azalarını üçer defadan fazla yıkarılmış, Zekai Efendi mektubunda bunu kastediyor. Mektuptan merhumun, aileyi de çok iyi tanıdığı anlaşılıyor. Eşim, Zekai Efendi'nin hanımı ile oğlunun sık sık kendilerini ziyarete geldiğini hatırlıyor.

Kayınpederin de biraz şairliği vardı. Bazı şiirleri Konya gazetesinde neşredilmiş. Oda Zekai Efendi'ye Ankara'ya geldiğinde aynı şekilde şiirle cevap vermiş, onun da bir bölümü şöyle:

*“Aklım ermez benim tek tek saymayı
Pek meşhurdur Engürü'nün kaymağı
Hazırlansın Hacı Bayram imamı
Unutmasın üstüne bal yaymayı”*

demiş.

Akademik Sayfalar'da geçen yıl merhumla ilgili yazı çıkınca eşim, bu mektup olayını ve onunla ilgili olarak ailenin yakınlığını anlatıverdi.

Yazımızı onun bir nüktesi ile noktalayalım.

Komşularından birisi, merhumdan yoğurt mayası istemiş, o da bir miktar komşusuna maya vermiş. Bir müddet sonra karşılaştıklarında maya verdiği adam, “Hay hocam, mayan bozukmuş, yoğurt tutmadı” deyince merhum da, “Yok komşu, benim maya bozuk değil, senin sü-tün bozuktur” deyivermiş. Türkçe bu, nerelere gidiveriyor.

Allah Hepsine rahmet eylesin, makamları cennet olsun.

آتس

صمیم نوحها آتس
کل آتس ، بیل آتس ، نبل آتس ، هال آتس

سعا آصابکدر یا فان بالحمد عشاقی

دل آتس ، بیه آتس ، لهم زوم اشیار آتس

فیاک شوو رو کله عجمی یا نسبه جان وردی

نظام کل ره کور قلم ره آتس ، آه وز آتس

نه ممکن بوی آتس شهید عشقی غسل اعمالی

بسد آتس کفن آتس ، لهم فو شکو آتس

بن ال ملیم صفا خیاطه وارام جانمک

صفا آتس ، جفا آتس ، فر آتس ، قر آتس

نه یا ایسه م بورد مخرونی مسرور ایدم شام لهم

غم آتس ، غمکسار آتس ، تمنای مسار آتس

امید عاطفت نظر می اسد یار دیه ، ها

صاها اولد قوج کوز دن اول نظر کلف آتس

۱۵ مور ۱۹۶۶ ، ا محمد الحرم

صفا
نصیب
کتابخانه

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

Bizim Sözlerimiz: 3

KALKACAĞIN YERE OTURMA

İşte size bir sözlükten güzel bir söz... Hem de vefalı bir meslektaşımın hazırladığı dev bir atasözleri sözlüğünden... Belki bazılarınız, ‘Hocam, benim bildiğime göre sizin bütün meslektaşlarınız vefalı değil miydi?’ diye soracaksınız. Ben de diyeceğim ki, ‘Canım, benim meslektaşlarım tornadan çıkmış değil ki... İçlerinde elbette vefayı unutmüş olanlar da çıkacaktır. Çıkmıştır da...’ deyip geçeceğim, teker teker ad sayacak değilim ya...

Neyse, biz sözümüze gelelim. Aslında sözümüz yazımızın başlığında da yer alıyor: KALKACAĞIN YERE OTURMA! (Nurettin Albayrak, *Türkiye Türkçesinde Atasözleri*, İstanbul 2009, 1140 sayfa.) Sözümüz 589. sayfadadır. Toplam söz sayısı ise 18838’dir.

Sayın Albayrak sözümüzü şöylece açıklıyor: *İnsan toplum içinde haddini bilmeli, kişiliğine leke getirecek tutum ve davranışlardan kaçınmalıdır.* Ne kadar güzel söz ve de ne kadar güzel açıklanmış.

Yâren teşkilatında bir gelenek vardı. Toplanılan yerde kimler nereye oturacağını bilir, bir kusur işlemez. Böyle bir kusurun çukuruna düştükten sonra onu oradan çıkarmak mümkün değildir.

Olayı, gerçek hayata bağlayarak örneklendirmek istiyorum. Yıl 1950’ler... Bir yıl öncesi de olabilir, bir yıl sonrası da. Rahmetli babam Hattat Hafız Mehmet Sakaoglu, o yıllarda henüz mescit olan günümüzün Fahrünnisa Camii’nde üç vakit imam olarak görev yapıyor. Camiin cemaati de iyi... Özellikle yatsı na-

mazları daha kalabalık oluyor. Bu kalabalık olma hâli kış aylarında daha da artıyor, çünkü bağlarına bahçelerine göçenler artık mahalle-mize dönmüşlerdir.

İşte bu kış aylarında camiin cemaati belirli günlerde evlerde toplanır, sohbet ederlerdi. Genellikle dinî konulardan söz açılır, görüş alışverişinde bulunulurdu. Elbette günlük olayların konuşulması da eksik olmazdı. Oturulacak ev bir önceki oturmanın sonunda belirlendiği için ev sahipleri hazırlıklı olurlardı. Camiin kapısının kilitlenmesinden sonra oturmaya katılacak olanlar dış kapıda beklemeye başlar, katilemayacak olanların ayrılmasından sonra da gidilecek eve doğru yol alınırdı. Bu arada evine uğrayıp haber vermek veya oradan bir şeyler almak gibi mazeretleri olanlar kafileye daha sonra katılırlardı.

Oturmanın bizim evimizde olduğu günlerde ayak işlerini ben idare ederdim. Kahve ikram etmek, su isteyenlere billurlarla su sunmak, arkasından da çay faslını gerçekleştirmek... Bu işin en zor tarafı, kahve ikramı sırasında ortaya çıkardı. Sade, az şekerli, orta şekerli, şekerli, kallavi... Say say bitmez. İçimden, ‘Yahu emmiler, hepiniz sade içerseniz de beni sıkıntıya sokmasınız olmaz mı!’ diye geçirirdim. Tabii, biraz kahvenin şekerinin ayarlanması, biraz da benim fincanları karıştırmam bazen gülüşmelere yol açardı.

Bu arada gecikeceğini bildiğimiz emmiler de gelir, yerlerini alırlardı. Ancak burada şöyle bir kural geçer-

liydi. Eğer bu gecikerek gelecek olan 'izinli' emmiler yaşlı başlı kişiler ise, geldikleri zaman oturacakları yerleri boş bırakılırdı. Orta yaşlılar ve gençler boş bulduk diye baş köşenin yakınına oturmazlar, uygun yeri seçerlerdi.

Bu arada gecikmeli olarak gelenler kendileri için ayrılan yeri görünce bazı emmilere, 'Alâ (Ali Ağa), sen hele yukarı çıkıver' diye alçak gönüllük gösterirlerdi. Kısacası, herkes haddini bilir, oturacağı yeri ona göre seçerdi.

Selçuk Üniversitesine geldikten bir süre sonra Eğitim Fakültesi'ne dekan olarak atanmışım. Bu görevim iki dönem devam etmiştir (1988-1994). Bu göreve getirilmemizin sizin bazı kurulların da tabii üyesi olmanıza yol açıyordu: Üniversite yönetim kurulu üyeliği, üniversite disiplin kurulu üyeliği, üniversite senatosu üyeliği... Bu kurulların en kalabalığı senato toplantıları olurdu. Oraya, bütün dekanlar, fakültelerden seçilen birer senatör, yüksek okul ve enstitü müdürleri katılırlardı. Bayağı kalabalık bir kadro... Toplantıların şimdi nerede yapıldığını bilemiyorum ama benim zamanımda rektörlük binasının üst katında, rektörlük makam odasının karşısında, sonradan özel olarak düzenlenen senato salonunda toplanırdık. Orada da güzel bir hiyerarşi vardı. Dekanlar ön sırada yer alırlardı. Öbürleri ise kendilerince belirlenmiş yerlere otururlardı. Eğer bir dekan gelememiş ve unvanı doçent veya yardımcı doçent olan vekili gelmişse, o asilin yerine otururdu. Bu arada profesör olan senatörlerin onun arkasında kalırlardı. Çünkü burada esas olan dekanların önde oturması idi.

Katıldığım bazı bilimsel toplantılarda ise daha komik olaylarla karşı karşıya kaldığımı hatırlıyorum. Bilirsiniz, toplantıların birtakım özel insanları vardır. Mesela bir üniversitenin düzenlediği toplantıya;

vali gelebilir, belediye başkanı gelebilir, garnizon komutanı gelebilir, dekanlar, senatörler, müdürler gelebilir. Siz tutar da 'Ben misafirim...' diye vali beyin veya rektör beyin oturacağı belirli yerlere oturursanız, kulağınızdan tutulup atma anlamına gelecek şekilde sizi uyarırlar. 'Efendim, buraya vali beyler gelecek...' diye... Siz ise alı al, moru mor, biraz da sokranarak, 'Biz adam değil miyiz, biz davetliyiz...' havalarını icra ederken kuyruğunuzu da toplayarak arka sıraları şereflendirirsiniz (!) Aslında o kişi davet edilmediği hâlde araya birilerini sokarak zorla kendisini davet ettiren birisi de olabilir. Çünkü örnekleri pek çoktur.

Camilerde de cemaat haddini bilir ve kendine uygun olan yerlerde ibadetini yapar. İmam efendinin arkasında durmak her kişinin harcı değildir. Orada durmak yaş ile değil bilgi ile ilgilidir. Hatırlayınız, imam efendinin arkasında durması gereken kişilere *fatih* adı verilir ve onlar bir yanılma hâlinde imam efendiye uyarılmakla görevlidirler.

Toparlamak gerekirse meclislerde, toplantılarda, yemeklerde, oturma odalarında, hasılı hayatın her aşamasında kişiler hadlerini bilmek ve oturacakları yerleri belirlemek zorundadırlar. Bu konuda Bakanlar Kurulu'nun oturma düzeni güzel bir örnek olabilir. Orada, bakanlar, bakanlıklarının adlarının alfabe sırasına göre oturuyorlarmış, öyle biliyorum. Bazı yerlerde ise unvan, rütbe, makam esasına bağlı olarak oturduğunu hepimiz biliriz. Ama asla unutmamamız gereken bir konu vardı. Herkes oturacağı yeri belirleme konusunda haddini bilmeli, kalkmayacağı yere oturmayı iyice öğrenmelidir.

Ne diyordu yazımızın başlığındaki güzel sözümüz: *Kalkacağın yere oturma!* Biz de ekleyelim. Oturursan da oradan kaldırılacağını unutma ve arkasından da 'dan dun' konuşma ki ikinci bir hataya düşme.

KONYA'DA MARUNİLİK

Maruniler, kurucusu Aziz Marun'a nisbet edilen ve V. yüzyıldan itibaren ağırlıklı olarak Lübnan'da yaşayan Arami-Süryani kökenli Hıristiyan bir cemaatin adıdır.

IV. yüzyılın ikinci yansında yaşadığı ve V. yüzyılın başlarında öldüğü tahmin edilen Aziz Marun (Maron), Suriye'nin batısında Asi nehri kıyılarında Antakya Kilisesi'ne bağlı bir rahip olarak münzevi bir hayat sürmüştür.

Marun Manastırı rahipleri önceleri Monofizit doktrine inanan bir grup rahip iken, İmparator Heraklyus döneminde devlet baskısı ile Monotelitizm (Hıristiyan ilahiyatında İsa'da sadece tek bir iradenin var olduğunu ileri süren doktrin) inancını benimsemişlerdir.

Bizans İmparatorluğu döneminde baskılardan uzaklaşmak için Maruniler Lübnan dağlarına göç ettiler. Sonradan bölgeye hâkim olan Emeviler, Abbasiler, Memlükler ve Osmanlılar döneminde de Lübnan dağlarının sarp kayalıkları onlar için kilise ve manastırlarını inşa ettikleri dış etkilerden soyutlanmış sığınak yerleri olmuştur.

Bölgeye gelen Haçlılar'ı coşkuyla karşılayan Maruniler onlara rehberlik edip yardımcı olmak suretiyle güvenlerini kazanmışlar ve kendilerine Katolik kilisesiyle irtibata geçmenin yolunu açmışlardır. Bu dönemde Antakya Latin Patriği Aimery vasıtasıyla 1180'lerde Roma Kilisesi'nin otoritesini kabul etmiş-

lerdir.

Haçlı Franklarla gerçekleştirdikleri bu dostane ilişkiler kiliselerinin katolik dünyasıyla yakınlaşmasını sağlamıştır. Bunun sonucu olarak 1215'de Marunî patriği, Lateran Konsili'ne katılmıştır.

Bununla birlikte, 16. yüzyılın sonlarına kadar hem Monofizit Süryani-Marunî geleneğe bağlı kalmışlar, hem de eski Monotelitizm inançlarından asla vazgeçmemişlerdir. Ancak, 1736 Lübnan konsili ile tamamen katolikleşmişlerdir.

Memlükler döneminde bölge Beşare'deki sorumlu "mukaddemler" tarafından yönetildi, böylece Maruniler'in Roma ile ilişkileri de zayıflamaya başladı.

1517 yılında Suriye, Lübnan ve Ürdün Osmanlılar tarafından fethe-dildikten sonra da bölgedeki Maruniler, yönetimden gördükleri müsamahanın yanı sıra coğrafi şartlar sayesinde dinlerini ve geleneklerini korudular. Marunî patriği yönetim tarafından cemaatin başı olarak "Emirü'ş-Şark" unvanı ile tanındı.

Daha sonra Maruniler, yerli olmayan bir Hıristiyan yetkilinin yönetiminde Osmanlı Devleti içinde özerk bir idari yapı kazandılar.

Bu bölge 400 yıl boyunca da Osmanlı yönetiminde kaldı. Burada diğer bölgelerde olduğu gibi, yöre halkının din, kültür ve sosyal yaşantısına müdahale edilmedi.

Marunilerle katolik kilisesi arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi yönünde Cizvit rahibi John Eliano'nun

gösterdiği yoğun gayretler neticesinde Papa XIII. Gregory, Roma'da Maruni din adamlarının yetiştirilmesi için bir eğitim merkezi kurdu.

Maruniler XIX. yüzyılda Avrupalı güçlerin özellikle de Fransa'nın himayesi ile Lübnan'da önemli bir güç haline geldiler. Bu yüzyılda Maruniler'le aynı bölgede yaşayan ve İngilizlerin desteklediği Dürziler arasındaki ilişkiler bozularak çatışmalara dönüştü, 1860 yılında binlerce Maruni öldürüldü. Bunun üzerine çok sayıda Maruni bölgeden ayrılarak başta Avrupa ve Amerika olmak üzere çeşitli ülkelere göç etti.

1. Dünya Savaşı'ndan sonra bu topraklar Osmanlı Devleti'nin elinden çıkınca Maruniler Fransızların himayesi altında kendi kendilerini yönettiler. 1943'te bağımsız Lübnan Devleti kurulduğunda ülkedeki önemli dini cemaatlerden birini oluşturdu.

Günümüzde Lübnan'da en büyük Hıristiyan grubu meydana getirmektedirler. Hıristiyan, müslüman ve Dürzi partilerin meydana getirdiği bir koalisyonla yönetilen Lübnan'da cumhurbaşkanının Ma-

runi olma zorunluluğu vardır.

Günümüzde toplam nüfusları 1,5 milyona ulaşan Maruniler, başta Lübnan olmak üzere (500.000'i aşkın) Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde özellikle Suriye ve Mısır ile daha çok ekonomik sebeplerle göç ettikleri Fransa, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, bazı Güney Amerika ülkeleri ve Avustralya'da yaşamaktadır. Halen Maruni kilisesi patrikliğini, 1985 yılında seçilen ve "Antakya ve Bütün Doğu'nun Patriği" unvanıyla Bkerke'de ikamet eden Nasrullah Butrus Sfeir yürütmektedir. Türkiye'de ise varlıkları bilinmemekte ama kesin bir sayı tahmini yoktur.

KONYA'DA MARUNİLİK

Osmanlı Devleti döneminde 19. yy.'da Lübnan bölgesinde Maruni-Dürzi anlaşmazlığı yüzünden sık sık çatışmalar çıkmaktaydı. Bu sorunu çözmek için Avrupalı güçlerle anlaşarak kuzeyde bir Maruni ve güneyde de bir Dürzi yönetimi olmak üzere Lübnan'ı iki idari bölgeye ayırdı.

1860 yılında yeniden başlayan iç savaşta Dürzilerin yaptığı katliam-

lar, Avrupalı güçler tarafından tamamen Hıristiyanlara karşı yapılmış bir saldırı ve katliam olarak değerlendirildi ve olaylarından tamamıyla Osmanlı Devletini sorumlu tuttular.

Fransa, katolik olmaları sebebiyle zaten Marunileri desteklemekte iken, İngilizler de bölgede kendi menfaatlerini korumak amacıyla, Dürzileri himaye etmekteydi. Fransa'nın himayesinde olan Marunî Kilisesi ve toplumu, Fransız çıkarlarına hizmet etmek için, Osmanlı Devleti tarafından tayin edilen yöneticilere karşı tavır koymakta ve onun bölgedeki otoritesini zayıflatmak için ellerinden gelen çabayı göstermekteydiler.

1915'de Osmanlı Devleti, Lübnan'da kendi askeri idaresini kurmak suretiyle Marunî Kilisesi'ne tanıdığı imtiyazları kaldırdı. I. Dünya savaşı esnasında Fransa Lübnan'a asker çıkardı ve 1916 Yılında İngiltere ile gizli bir anlaşma yaparak savaş sonuna kadar Lübnan'ı işgal etti.

Marunîler, 19. yüzyıldaki Marunî-Dürzî çatışmalarından sonra Lübnan'dan Konya'ya 40-50 hane

olarak göç etmişlerdir. Kısa zamanda Konya'ya uyum sağlayan Marunîler, çok zengin oldular ve Konya ekonomisinde zamanla söz sahibi oldular.

1314 Konya Vilayet Salnamesine göre Konya'daki nüfusları 81'dir. Konya Tapu Sicil kayıtlarında "**Katolik Rumlar**" diye kayıtlara geçmektedir.

Konyalılar bunlara Arap ülkelere geldikleri için "Araplar" veya "Arapoğlu" diye hitap etmekteydiler. Marunîler, Konya'da Mimar Muzaffer Caddesi ve İstasyon Caddesi'nin sağlı sollu kenarlarında otururlardı.

Bilinen Marunîlerden en önemlileri:

Avukat Arapoğlu Kosti, Avukat Yağmur Ünkianos Efendi, Tüccarlardan Yusuf Şar ve sarraf ve bankerlerden İlyas Çaha'dır.

ARAPOĞLU KOSTİ

Meşrik-i İrfan gazetesinde makaleleri de yayımlanan **Avukat Arapoğlu Kosti**, 1910 yılında Donanmayı Osmanî Muavenet-i Millîye Cemiyeti Konya Şubesi idare

heyetinde aza olarak görev aldı.

Maddi durumu iyi olan Arapoğlu Kosti, Konya'da Alaeddin Tepesi'nin güneyinde bir konak inşa etti. Bir müddet sonra Fransızlara olan minnet borcundan dolayı evini Fransız Katolik misyoner cemaatine verdi. 1892'den itibaren ise bina "Öğüsten Dolasu Mepsiyens" adıyla Fransız okulu olarak hizmet vermeye başladı. Bu bina sonradan Fransız Hastanesi olarak 1920-22'lere çalıştı. Bu dönemde Konağın bodrum katı morg olarak kullanılmıştır. 1970'lere kadar ev olarak kullanılan bina sonradan Anavatan Partisi il binası haline geldi. Şimdilerde ise internetcafe olarak işletilmektedir.

1930'lu yılların başına kadar istasyondan hareket eden atlı tramvay, Arapoğlu Makası diye bilinen yerde Arapoğlu Kosti'nin konağının önünden makas değiştirir ve Zafer alanına yönelirdi. Bundan dolayı bu civarın ismi halk tarafından "**Arapoğlu Makası**" olarak adlandırılmaktadır.

YUSUF ŞAR

Konya'daki Marunîlerden bir diğeri ise tüccarlardan Yusuf Şar'dır.

Yusuf Şar'ın Larende Caddesi'nin Meram Eski Yol ile birleştiği kavşaktan bugünkü Çingenoglu Fırını'na doğru sırtlarını kale duvarlarına boylu boyunca yaslayarak yaptırdığı dükkânları vardı. Bu dükkânlar o dönemin Konya'sında en önemli iş merkezleriydi.

Yine Marunîlerden Yusuf Şar, 1910 yılında şimdiki Zafer Meydanı'nda bir konak yaptırdı. Bu bina 1910-14 yılları arasında Fransız konsolosluğu, 1914-23 yıllarında ise Askeri Hastahane, 1924-41 yılları arasında Ordu Müfettişliği, 1941-47 yılları arasında Kolordu Komutanlığı, 1947'den sonra Kız Lisesi, daha sonra da Kız Orta Okulu olarak kullanılmıştır. Son dönemlerde restorasyon gören bina "Kız Olgunlaşma Enstitüsü" olarak faaliyet göstermektedir.

Konya'da inşaatçılık ve otelcilikle uğraşan Yusuf Şar'ın Alaeddin Tepesi'nin doğusuna yaptırdığı diğer konağı ise uzun süre Konya Belediyesi olarak kullanılmış, sonradan yıktırılmıştır. Günümüzde bu yerde (Mevlâna Caddesi'nin başında sağ köşede) İş Bankası binası bulunmaktadır.

İLYAS ÇAHA

Konyalı Marunilerden İlyas Çaha, Konya Hükümet Konağı önünden güneye doğru giden Tevfikiye Caddesi üzerinde, Kapu Camii'ni geçince Vakıf Dükkânları'na bakan sağ köşe başında; bir ticaret müessesesi açmıştır. Öncele ri sarraflık ve bankerlik yaparken, sonraları müessesenin kapısının üzerine kocaman bir levha takılmış, üzerine de “**İlyas Çaha Ve Şirketi**” ibaresini yazdırmıştır.

Müessese 1906'da açılmasına rağmen, 1910'de iki kişinin katılımıyla “**Konya İlyas Çaha-Yusuf Şar Bankası**” adı altında ortaklığa dönüşmüştür. Ortaklardan biri yine Maruni olan Yusuf Şar, diğeri Fransız olup Konya'da ikamet eden Abraham Haralamidis'tir.

Bu banka I. Dünya Savaşı'nın başlamasına kadar devam etmiş ve Konya'nın en önemli mali kuruluşlarından birisi olmuştur. I. Dünya savaşı ile birlikte Konya halkına bu bankanın yetkilileri, kötü muamelede bulundular. Yaptıkları bir muamele için müşteriden biri banka adına, biri de İlyas Çaha adına iki senet alıp, her iki senede yüksek faiz oranı uyguladılar. Senetler ödendiği halde ikinci senet devreye giriyor vatan-daş “ödedi” muamelesi görüyordu. Bu konuda vilayete ve İçişleri Bakanlığı'na çeşitli şikâyetler oldu ise de bir netice alınamadı. Açılan davalar devam ederken Marunîlerin Konya'dan tehciri oldu.

1909 yılında Konya Belediyesi, yarım kalan şehir içi tramvay alt yapı çalışması işini Maruni Banker İlyas Çaha ile birlikte bir şirket kurarak halletti.

Maruni avukatlardan birisi de **Yağmur Ünkianos Efendi**'dir.

MARUNİ EVLERİ

Maruniler, Konya'da mimari açıdan modern binaların yapılmasına da öncülük ettiler. Geleneksel Konya Evleri'ne baktığımızda kerpiçten, kübik yapılı, düz damlı evler olduğunu görürüz. 19. yüzyılda Konya'ya gelen Maruniler ise taştan evler yaptılar. Hem Müslümanların yaptığı evlere hem Marunîlerin yaptığı evlere bakıldığında planları aynı olmakla birlikte malzemenin ve dış cephenin farklı olduğu görülür. Müslüman evleri cumbalı, Marunî evleri ise balkonludur.

SONUÇ

Maruniler, I. Dünya Savaşı boyunca düşmanla işbirliği yapmak ve Konya ekonomisine zarar vermekten dolayı Suriye'ye nakledildiler. Suriye'nin Halep kentine yerleştirilen Yusuf Şar ve İlyas Çaha, Mütâreke'den sonra Konya'ya geri döndüler. Fakat Millî Mücadele'nin başlamasıyla tekrar Suriye'ye gittiler. Konya'daki işlerini ise vekâlet verdikleri Ermeni avukat Markaryan yürüttü.

KAYNAKLAR:

- Ahmet Atalay, Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Konya'da Şirketleşme Ve Millî Bankacılık Faaliyetleri, Konya, 2010. sayfa: 9-10, 51, 53, 59, 117, 255
- Fotoğraflarla Geçmişte Konya, İstanbul 1996, sayfa: 141
- <http://www.maronite-heritage.com/LNE.php?page=Statistics>
- Konya Rehberi, 16 Haziran 1329 (29 Haziran 1913), nr. 1, s. 4.
- Konya Vilayet Salnamesi, H.1314, s.235-236.
- Meşrik-i İrfan, 4 Şevval 1328, 24 Rebiülevvel 1328
- Ramazan Işık, Maruni Kilisesi, (Ankara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi), Ankara 2003, 21 vd.
- TDV İslam Ansiklopedisi 28. cilt (Marunilik maddesi)
- Anadolu, 18 Kanunuevvel 1324 (31 Aralık 1908), nr. 31, s. 3.

MİLLÎ OYUNLAR

Abdullah
AYDOĞMUŞ

Konya Ocak dergisi ilk sayısını 8 Teşrin-i Sani 1333 (8 Kasım 1917) yılında yayınlamıştır. Derginin künyesinde ifade edildiği üzere idarehane merkezi Konya Türk Ocağı'dır. Tahrir müdürü Namdar Rahmi olan derginin abonelik bedeli, seneliği 60, altı aylığı 30 kuruştur. Nüshası ise 3 kuruştan satılmaktadır. Dergi başlığı altında “Her on günde bir Konya Türk Ocağı tarafından çıkarılır. İlmi edebi fenni risaledir.” açıklaması bulunmaktadır. Dergi ilk sayısında yer verdiği teşekkür yazısında “Ocak hayatını pek yüksek bir mevkiiden alıyor. Mecmuamız ilk satırını muhitimizde hakiki bir ilim ve irfan inkılabı açmak için gençliği himaye-i cenahına alarak maddi ve manevi kıymetdar teşvik ve muavenetlerini ibzal buyuran irfan gençliğinin büyük ve şefik atası muhterem valimizin Muammer beyefendi hazretlerine har ve samimi teşekkürlerini takdim ile başlamayı borç sayar” ifadesi bulunmaktadır. Bu ifadelerde belirtildiği gibi derginin çıkarılmasında valilik desteği bulunmaktadır. Aynı sayfada bundan sonraki yazı Başbuğ Ahmet Necati imzasını taşır. “Maksat ve meslek” başlıklı yazıda “Ocak zerdüşün ateşgedesi⁽¹⁾ değil içinde saf ve samimi millet ateşi yanan Türk kalplerinin ocağıdır. Bununla beraber bu ocakta zulmetle cehaletle taassupla ictimai felaketle-

rimizin bütün amelleri bile harap edecek Anadolu'nun masum ve mazlum ufkunu tenvire çalışacaktır. Bundan başka memleketimizde her gün kullandığımız fikirlerimizin hislerimizin ince ve nükteli müdilllerini ifade ettiğimiz halde kamuslara geçmeyerek tedvin olunmayan birçok kelimeleri diğer insanlarda örneği bulunmayan bedi manidar atasözlerini Türk yavrularının meşgalesi olan milli oyunları toplayıp peyderpey neşredecektir. Bugün henüz zayıf ve kuvvetsiz şulelerini Konya'nın gölgesi muhitine serpen mecmuamız büyük valimizin yüksek himmetleri samimi teşvikleri ve erbabı fikir ve kalemimizin yardımıyla yakın zamanda Anadolu muhitinin yagane vasıta-i tenviri olacağını ümit ederiz” ifadeleri yer alarak derginin içeriğine ve yayın politikasına vurgu yapılmıştır. Dergi 19 sayı neşredilerek 30 Mayıs 1334 (30 Mayıs 1918) yılında yayın hayatına son vermiştir. Son sayıdan anlaşıldığına göre derginin devam etmesi hedeflenmekteyken maddi zorlukların yaşanması ve savaş yılları olması hasebiyle dergi bu sayıdan itibaren yayınlanmamıştır.

Yukarıdaki açıklamada da ifade edildiği gibi derginin ikinci sayısından itibaren H. Ragıb imzalı “Millî Oyunlar” başlığı altında bir yazı dizisi bulunmaktadır. Konya matbuat ve kültür tarihinde önemli bir yere sahip olan dergide çocuklara da yer verilmiş, unutulmuş veya unutulmakta olan çocuk

(1) Ateşe tapanların ibadet yeri. Bknz. Ferit Devellioglu, Osmanlıca Türkçe Ansiklopedik Lügat, Ankara, 2000, s. 50.

oyunlarının tanıtımı yapılmıştır. Günümüzde bilgisayar oyunları ve diğer bireysel oyunlarla çocuklar arasında arkadaşlık mefhumunun giderek zayıfladığı görülmektedir. Buna bağlı olarak kültürümüze ait oyun ve oyuncakların korunması daha önemli hale gelmektedir. Dergide yayınlanan bu kültür mirası çocuk oyunlarının birkaç tanesine aşağıda yer veriyoruz.

EV BULAMADIM ÇIRA İLE KİBRİT İLE

Erkek ve kız çocukları tarafından oynanıldığı gibi bazen de karışık olarak oynanılır. Bu oyunun oynanabilmesi ya ağaçlık bir mevkiinin veyahut mukabil tarafları duvarla muhat bir sokağın bulunmasına mütevaffaktır. Bazı kere de açık düz bir mevkide oynanabilir. Oyunda asgari olarak altı yedi çocuk bulunması şarttır. Bu çocukların her biri bir ağacı evhane farz ederek ahz-ı mevki ederler. Diğer biri de güya bir mevki bulmamış gibi bunlara arasında jimnastik adımlarla koşarak ve ellerini çırparak “*Ev bulamadım çıra ile kibrit ile*” cümlesini tekrar tekrar söyleyerek dolaşır. Bu çocuk dolaşmaktayken ağaç dibinde bulunan çocuklar yekdiğeriyle mevkilerini gayet seri bir surette değiştirmektedirken ortada gezen çocuk bunlardan ziyade bir sürat ve gözaçıklığıyla yerlerini değiştirmek üzere ayrılan ve bu surette mevkileri boş kalan çocuklardan birinin mevkini işgal eder. Bittabi çocuklardan biri açıkta kalacağından bu da aynı cümleyi tağni ile koşup dolaşmaya başlar. Bu çocuklardan hangisi daha çabuk ve gözü açık ise ortada kalmayıp derhal mevkini bulur.

Kol ve bacak hareketlerinden fazla, çocuğu dikkat ve çevikliği

alıştıran bu oyunun faydaları hakkında uzun uzadıya yazmak zaidir⁽²⁾.

ELLE KOZAĞINI⁽³⁾

Kız çocuklarının da oynamasında bir mahzur yoksa da ekseriya erkek çocukları tarafından oynanır. Düz bir mevki ile altı yedi çocuğun bulunması lazımdır. Diğer oyunlarda olduğu gibi bu oyunda da evvela kura çekilir. Kendisine kura isabet eden çocuk işaret edilmiş olan bir noktada durur. Ve tuzak tabir olunan bir yere bekere “*makara*” veyahut buna mümasil herhangi bir taş parçaları olduğu halde makaranın altı yedi metre ilerisinde muayyen bir noktada bulunurlar. Hedefi kozak olmak üzere çocuklardan lalettayin biri elindeki taşı atar. Vurabildiği takdirde elle kuzağını der. Ve kozak yerine konulmadan hemen taşı alıp karşı cihete kaçmaya gayret eder. Vuramadığı takdirde artık kozaktan mukabil cihete serbestçe geçemeyip kozak başında duran çocuğu şaşırtarak kendisine dokundurtmaksızın taş üzerine ayağını basmaya çalışır. Birinci çocuk bu suretle uğraşırken ikinci bir çocuk taşı atar. İsbet ettirecek olursa birincide olduğu vech ile kozak dikilinceye kadar her ikisi de koşarak taşlarını alıp kaçarlar. İsbet ettiremezse bu da aynıyla birincisi gibi taş üzerine basmaya uğraşır. Üçüncü, dördüncü, beşinci..... elindeki taşları atarlar. Cümlesi de vuramayacak olurlarsa sağdan solda önden arkadan çocuğun gözünü karartarak herkes kendi taşına ayağını basar. Ve bir ayağıyla diğer ayağı üzerine taşını koyup

(2) Konya Ocak, 20 Teşrin-i Sani 1333 (20 Kasım 1917) sayı 2 sayfa 16.

(3) Kozalak. Bkz. TDK Türkçe Sözlük, Ankara, 1998, cilt II, s. 1374.

havaya atmak suretiyle eline alır. Şu hareketi tamamiyle yapmaya muvaffak olan her çocuk vazifesini hakkıyla ifa etmiş demek olduğundan serbestçe geçer. Kozacı beklemekte olan çocuk yine kozak hizasını geçerek ayağını taşa dokundurmadan veya taşını ayağı üzerinden eline alacağı esnada yere düşürerek hülasa yapılması lazım gelen her bir hareketi yapamayan her çocuğun vücudundan herhangi bir noktasına elini dokundurmaya say eder. Muvaffak olursa kozacı beklemekten kurtulur. Değilse kozak başında beklemeye mahkum kalır.

Bu oyun çocuklarda bilhassa nişancılık hevesi uyandırır. Ve dikkat kuvvetini vucutta sürat ve çabukluk bahşeder⁽⁴⁾.

EŞİM EŞİM

Eş intihabı (seçimi) hususunda aralarında hiçbir gürültü ve münakaşaya sebebiyet verilmemesi için kura usulüne müracaat olunarak mevcut çocuklardan biri diğerini eş tutar. Bu suretle çocuklar ikiye ayrılır. Artık oyuna mübaşeret (başlama) için “*çakıl saklama*” tabir olunan ikinci bir kuraya luzum görülür:

Çocuklardan biri eline gayet ufak bir taş parçası “*çakıl*” alıp iki avucunun birisi içinde saklar. Ve eşinin gayri olan iki çocuğa hitaben “*çakılı bulabilirseniz biz yanacağınız bulamaz iseniz siz yanacaksınız*” diyerek elini uzatır. Çocuklar bir müddet düşünür ve çakılın bulunduğunu hükmettiği avucun açılmasını ihzar eder. Bulamadıkları takdirde yüzleri aynı cihete müteveccih ve gözleri kapalı olarak yan

yana dururlar. Bunlar etrafında diğer iki çocuk alelade hatvelerle (adımlarla) ellerini vurarak :

Şapıduk şupuduk lalesi lalesi

Helvada pişirir halesi halesi

Nağmesini bila fasıla ve bir ahenk-i mahsusa ile birkaç defa söyleyerek kelebeğin lamba etrafında dolaştığı gibi beş dakika kadar dolaşıp çocukların arkasında mevki eyler. Ve mevkilerini hissettirmemek için gürültüsüzce birçok defa yerlerini değiştirirler.

Bilahare bu iki çocuktan biri şehadet parmağıyla gözleri kapalı olarak duran çocuklardan birini ağır ağır kakalıyarak (iteleyerek) hareket ettirmeye başlar. Yanından ayrıldığını gören eşi bağırır;

Eşim eşim!

Ne din “*diyorsun*” yoldaşım?

Seni götüren kim?

Falan.

Söylediği isim hakikaten kendisini götüren çocuğun ismi ise oyun kazanılmış addolunarak bunlar çekilip diğer iki çocuk durur. Değil ise yine eskisi gibi “*Şapıduk şupuduk lalesi lalesi*” nağmesiyle oyuna tekrar başlanılarak tarif-i sabık ve cih ile devam edilir⁽⁵⁾.

İĞNEM DÜŞTÜ ŞURAYA

Kız çocuklarına mahsus olan bu oyunda çocuklar arasında evvela ekseriyet ile bir “*ebe*” intihab edilir.

Bunu müteakip biri hariç kalmak üzere diğer çocuklar birbirinin don veya kuşaklarından tutarak ebenin arkasında bir deve kartarı gibi dizilirler. Hariçte kalan çocuk birbuçuk iki metre mesafe ileride ve ebenin karşısında bulu-

(4) Konya Ocak, 10 Kanun-u Evvel 1333 (10 Aralık 1917) sayı 4 sayfa 31-32.

(5) Konya Ocak, 30 Kanun-u Evvel 1333 (30 Aralık 1917) sayı 6 sayfa 46-47.

nur ki buna “kapıcı” veya “damcı” derler. Hakikaten ikincisi düşmüş gibi yerde eliyle bir mevki gösteren bu kapıcı ebeye hitaben “İğnem düştü şuraya!” sözüyle sağa sola koşup ebeyi şaşırtarak nihayeten sıra ile dizilmiş çocukların en son-dakini kapmaya çalışırken ebe de “Nereye?” cevabıyla elini dokundurmaksızın kapıcının bütün hareketine mani olarak mukabeleten şuraya nereye? Şuraya nereye? gelmelerini tekrarla çocuklarda hiçbirini tutturmamaya gayret eder. Diğer çocuklar hepsi bir ağızdan “Ebem beni kaptırma, al yaşmağı yırttırma!” nakaratını yüksek perdeden ahenk-i mahsusa bila fasıla tekrar eder ve kendilerini kaptırtmamaya (çocuklar arasında kapılmak bir züll teşkil ettiğinden) bütün mevcudiyetleriyle çalışırlar. Damcı gözü açık bir çocuk ise ebeyi mutlaka şaşırtarak çocukları birer birer yakalar ve sıra ile yakalanan çocuklar oyundan çıkarlar. Bu suretle kaffesi (hepsi) tutulup ebeden başka bir fert kalmayınca artık ebe ile kapıcı vazifelerini değişir ve oyuna yeniden başlanır.

Bu iki çocuktan hangisinin daha gözü açık faal cevval olduğu tezahür eder⁽⁶⁾.

İNCE MİNARE

Sekiz on çocukla oynanılır. Çocuklardan hehangi biri eline ip veya lastik bir top alır. Diğer çocuklar sol ayakları birdenbire kaçmak için geride ve sağ ayakları birbirine temas etmek şartıyla muayyen bir noktada olmak üzere elinde top bulunan çocuğun etrafında bir halka teşkil ederler. Her nağmede bir defa havaya atıp tutmak suretiyle topa hamil bulunan ço-

cuk:

İnce minare

Dibi kenare

Yemiş pekmez dibinden kalkmaz

Kaçan kaçsın kaçmayan benden bir top yesin

Sözlerinden sonra kaçan kaçsın sözlerini iştir iştirmez bütün kuvvetleriyle kaçmaya başlayan çocuklardan birini topla vurmaya gayret eder. Vurulan çocuk yere yatar. Vuran çocuk da topu tekrar eline alarak bir merkep gibi üzerine biner diğer çocuklarda bunların önünde toplanırlar. Çocuk topu havaya atarak iner. Bu defa topu tutabilen çocuk biner. Bu da aynı vechile havaya atar. Yerde yatan çocuk da bunlarla beraber topu tutmaya çalışır. Muvaffak olabilirse kendisi üste önünde bulunan çocuk alta geçer. Bu suretle top yere düşünceye kadar çocuklar birbirinin üzerine biner. Top yere düşer düşmez bütün çocuklar kaçmaya ve altında yatan çocuk da seri bir hareketle topu alıp kaçanlardan birini vurmaya çabalarsa da bazen tesadüf ettiremez. Bu esnada birkaç çocuk topun arkasından koşarak kaçmaya uğraşır. Kapan çocukla koşan çocuklar arasında altı yedi hatve bir mesafe varsa hemen topu bunlarda birisine yapıştırır. Yoksa babasının boyu kadar bir yüksekliğe topu havaya atıp tutmaya ve ondan sonra bu çocuklardan birine vurmaya mecburdur ki çocuklar için karara pek az bir müsade verilmiş olur. Bu fırsattan bilistifade “*Top babanın boyu kadar kalkmadı bir daha kaldırmız*” sözleriyle tekrar topu attırmaya ve top tutuluncaya kadar nişan-ı menzilden uzaklaşmaya say ederler⁽⁷⁾.

(6) Konya Ocak, 20 Kanun-u Sani 1334 (20 Ocak 1918) sayı 8 sayfa 63-64.

(7) Konya Ocak, 31 Kanun-u Sani 1334 (31 Ocak 1918) sayı 9 sayfa 71.

ÇORBAYA DALDI

Erkek çocuklarına mahsustur. Sekiz on çocukla oynanılır. Her çocuk bir eş tutar. Sonra çakıl saklanır. Tabi çakılı bulan kurtulacağından nihayette kalan çocuk eşiyile beraber yere karşı karşıya oturarak ayaklarını uzatıp taban tabana dayarlar. Diğer çocuklar bu ayaklara değmemek şartıyla atlamaya başlarlar. İkinci defa da yerdeki çocuklar ayakları üzerine birer yumruklarını üçüncüde üzerine diğer yumruklarını korlar. Dördüncüde bu yumruklar kalkarak yerine bir karış beşincide iki karış altıncıda bir yumruk bir karış yedincide ayak ayak üzerine konur. Sekizincide ayak ayak üstünde iken üzerine bir yumruk dokuzuncuda iki yumruk onuncuda bir yumruk bir karış onbirincide bir karış on ikincide iki karış vaz' edilir. (konulur)

Çocuklar bu vaziyetlerden dokunmaksızın atlamaya muvaffak

olurlarsa yerde oturan iki çocuk bu defa ayaklarını "yine taban tabana olmak üzere" üç karış mesafe ile ayırırlar ve hasıl olan bu açıklığa çorba derler ki atlarken birisi çorbaya dalıverse "Çorbaya daldı!" gürültüsüyle oyunu bırakırlar. Artık bu sefer dalan çocuk arkadaşıyla birlikte oturarak ayaklarını uzatırlar. Oyuna yeniden başlanır.

Evvelce bildirildiği vechile yumruk karış vesaire kurulum ki artık şu son vaziyetlerde çocuklar pek güçlkle atlarlar. Atlayamayıp da bacak ayak gibi vücundundan hatta elbisesinden bile herhangi bir noktası temas eden çocuk oyunu kaybetmiş demek olduğundan eşiyile beraber aynı vaziyetle yere oturur. Ve öylece yerde oturan iki çocuk kalkarak oyuna tekrar başlanır⁽⁸⁾.

(8) Konya Ocak, 10 Şubat 1334 (10 Şubat 1918) sayı 10 sayfa 76 - 77.

Aczimin Giryesi

Dertsiz baş

Eğer gece yatınca uyuyabiliyorsan,
Şükreyle hâline, varsın yastığın taş olsun.
Dünyayı bağışlasalar yine dönüp bakma,
Allah'tan dileğin sade dertsiz bir baş olsun.

Ahmet Sevgi

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU'NA YENİ BİR ÖDÜL: TÜRK DÜNYASI BİLİM KÜLTÜR VE SANAT ÖDÜLÜ

2010 yılında İstanbul'da düzenlenen, *Türk Dili Konuşan Ülkeler Devlet Başkanları 10'uncu Zirve Toplantısı*'nda alınan kararlardan biri de, *Türk Dünyası Kültür Başkenti* uygulamasının başlatılması idi. İlk kültür başkenti, Kazakistan'ın yeni başşehri olan *Astana*'da 2012 yılında gerçekleştirildi. Bu yoğun etkinliklerin ikincisi ise 2013 yılının 21 Mart günü *Eskişehir*'e devredilmiş ve 21 Mart 2014'e kadar devam etmiştir. 21 Mart 2014 tarihinde *Eskişehir*'de düzenlenen bir tören-

le de bu unvan, Tataristan'ın başşehri *Kazan*'a verilmiştir. Bu devir toplantısına Başbakan Yardımcısı Emrullah İşler ile Millî Eğitim Bakanı Nabi Avcı da katılmıştır.

Bu arada, Kültür Başkenti etkinliklerinin arasında yer alan, Türk Dünyası Bilim Kültür ve Sanat Ödülleri de seçilen bilim, sanat ve kültür insanlarına verilmiştir. 30 ülkeden birer kişiye verilen bu ödüle Türkiye'den, Selçuk Üniversitesi emekli öğretim üyelerinden, hemşehrimiz Prof. Dr. Saim Sakaoğlu layık bulunmuştur. 20 Mart 2014 Perşembe günü akşamı, Eskişehir Osman Gazi Üniversitesi Kongre Merkezi Salonu'nda düzenlenen toplantıya, Millî Eğitim Bakanı Prof. Dr. Nabi Avcı da katılmış ve ödüller sahiplerine verilmiştir. Prof. Sakaoğlu ödülünü, Osman Gazi Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Hasan Gönen'in elinden almıştır.

Türk Dünyası Kültür Başkenti uygulamasının üçüncüsü, Tatar Türklerinin genç yaşta kaybettikleri büyük şairi Gabdulla (Abdullah) Tukay'ın doğum gününün yıldönümünde, 26 Nisan 2014 tarihinde *Kazan*'da başlatılacaktır. Tukay, 26 Nisan 1886'da Kuşlavıç/Quçlawıç (Kazan-Menger Bölgesi)'ta doğmuş, 15 Nisan 1913'te *Kazan*'da, tüberküloz hastalığından vefat etmiştir.

Hemşehrimiz ve *Akademik Sayfalar* yazarımız Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nu kutluyor, başarılarının sürekli olmasını diliyoruz.

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Osmangazi Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Hasan Gönen'den ödülünü alırken.